

Ma sem tudnak találkozni, Harmath rezignáltan veszi tudomásul a tényt. Mostanában egyre nehezebb. A drága Babet persze minden lehetségest megtesz, tudja ő pontosan, de van, hogy ez sem elég. Legjobb igyekezetük ellenére is bizonyos napokon egyszerűen megoldhatatlan, hogy lássák egymást. Harmath Péter nem is érti, hogyan lehet egyszerre ennyi mindenkinek megfelelni. A lány

Erdei L. Tamás 87

B. B.

mintha három ember életét élné egyidőben, mindig rohan valahova, szinte sosem pihen, folyamatosan pörög hajnaltól késő estig, alig alszik, valósággal elégeti magát a társas kapcsolataiban. A férje, a gyerekei, a papi, a mami, fivérek és nővérek, anyák és anyósok, vidéki és külföldi utak, tanítványok, hatalmas rokonság, unokahúgok, uncsitesók. Még a betegek lelkének ápolgatására is jut ideje, miközben kezeli őket. Megszámolhatatlan különböző igényt kell betöltenie, de a felelősség meg az ezzel járó irgalmatlan mennyiségű munka és utánajárás boldoggá teszi őt, elégedettséggel tölti el. Erőt ad neki, hogy másokkal törődhet. A férfi nem tehet mást, ha néha látni akarja, alkalmazkodnia kell kedvese tempójához. Nincs igazán ínyére, de kénytelen elfogadni ezt az életmódot.

Babett Péter számára átláthatatlanul szövevényes kapcsolati hálót működtet sikeresen. Mindenki igyekszik a közelébe kerülni, mert úgy érzi, méltán, hogy csak ő a fontos abban a pillanatban. A doktornő nagyon tud figyelni a másik emberre, igazi gyógyító. Harmath magában kis energiaközpontnak nevezi a lányt, aki nagyonis asszony, de a férfi ezt nem szívesen mondja ki, még ön-maga előtt sem. Ahogyan azt sem, mennyire szüksége van erre az apró természetű emberi akkumulátor-töltőre neki magának is.

Harmadik éve szeretik egymást nehézségek és örömök között, egyre elmélyültebben. Erről mindketten meg vannak győződve. Lassan indult a szerelmük, egy munka kapcsán, pedig gyerekkoruk óta ismerik egymást. A lány a szomszédos házban nőtt fel egy vidéki kisvárosban, és pont az ellenkezője volt a sorsa a fiúénak. Szülei hamar váltak, és csúnyán csinálták. Gonosz veszekedések, új nő a láthatáron, szinte állandó megaláztatások, a kis Babet csak kapkodta a fejét, és sokáig nagyon magányos volt. Kilencévesen már háziaszszonynak kellett lennie, mosott, főzött, takarított a szüleire, testvéreire. Harmath szerint sohasem heverte ki az akkori traumákat, de ő bölcsebb annál, semhogy ezt a meggyőződését szóba hozza a lány előtt. A fiúnak akkor még fogalma sem lehetett a szomszédban zajló drámáról, a saját tündérvilágával

volt elfoglalva. Az elkényeztetett királyfik biztonságos és izgalmas életét élte, csak annyit látott, hogy az a gyönyörű, szőke, hihetetlenül kék szemű mintha mindig máshol lenne. A királylányt elrabolta a sárkány. A kis Peti félreértette a kis Babett üzöttségét, azt gondolta, a lány lenézi és kerüli őt. Nem 88 merete megszólítani, csak messziről csodálta, titokban gyönyörködött benne.

Eltelt néhány évtized, és ők nem is találkoztak. Harmath utólag furcsállotta ezt, hiszen egy városban éltek, mégha egészen távoli kerületekben is. Amikor váratlanul mégis egymásba botlottak egy rendezvényen, Harmathot valami megmagyarázhatatlan melegség járta át legbelül. A hazai föld illatát érezte egy pillanatra, de nem sokat dédelgethette ezt az érzést, mivel ott volt a felesége meg a fia is. Évek óta próbálták már helyrehozni megromlott házasságukat, és a férfi nem akarta még jobban megnehezíteni saját dolgát az asszonnal. Ígyhát nem cseréltek telefonszámot. Mégsem tudta kiverni a fejéből azt a meglepő találkozást.

Megint eltelt pár év, amikor semmi hírt nem kaptak egymásról. Harmathék házassága közben végleg megromlott. Épp válófélben voltak, és a férfi a munkába menekült az otthoni gondok elől, amikor a közös feladat összehozta őket. Harmath ekkor már nyíltan megörült a szőke doktornőnek, és melegen magához szorította, amikor felismerték egymást. Hetekig csak beszélgettek, lassan, tapogatózva közelítettek a másikhöz. Teáztak, és a gyermekkorukat emlegették nevetve, a közös barátokat, kedves helyeket, egykori tanárokat, iskolákat. A férfit meglepte, mennyire jólesik átölelni ezt a törekeny szépséget, akit most is ugyanolyannak látott, mint tinédzserként. Ugyanolyan bájosnak, titokzatosnak és fiatalnak. Eléggé szabadon mozoghattak a munkaterületen, és egyre többször kerültek egyidőben ugyanabba a helyiségbe. Nehéz lett volna elhinni, hogy ez minden alkalommal pusztán a véletlen műve volt. Nem akarták még, de egyre tudatosabban keresték egymás társaságát. Kollégáik gyakran látták vidáman és barátságosan beszélgetni őket az éjszaka közepén, üres teáscsészét szorongatva kezükben.

Ahogy a munkának vége lett, egy hónap elteltével Babett közös fényképet küldött Péternek, mintha csak ártatlan kedvességből tenné. A férfiban ekkor megmozdult valami. Úgy érezte, de lehetséges, hogy ezt már csak utólag magyarázta így, mintegy öngazolásképpen, ez a fotó, de főként a gesztus, ahogyan azt a lány eljuttatta hozzá néhány vidám mondat kíséretében, átszakított benne valami masszív gátat. Elfojtott emlékei a felszínre akartak törni, egészen más hangot ütött meg ezután. A társas érintkezés és az udvarias távolságtartás szabályait félrerúgva hevesen udvarolni kezdett a lánynak,

akit ez mélyen felkavart. Leveleik sűrűn váltották egymást, egyre forróbb hangnemben. Néhány hét múlva Harmath szenvedélyes ultimátummal rukkolt elő: mindenképpen találkozniuk kell. B. B. próbálta kikerülni Pétert, kifogásokat keresett, elfoglaltságára hivatkozott, de a mondataiból kiderült, nagyon is vágyik a férfi kézzelfogható közelségére.

89

Amikor végre találkoztak, azonnal felizzott köztük a levegő. Harmath az ölébe kapta a nőt, megpördült vele, és úgy ölelte át, ahogyan csak ő tud ölelni. Mintha össze akarná roppantani, az utolsó pillanatban mégis enyhít a szorításon. Visszafogja kirobbanó erejét, határtalan gyöngédség van a mozdulataiban, szavak nélkül akarja kifejezni érzéseit.

Beülnek egy bárba, és miközben beszélgetnek, B. B. le sem tudja venni a szemét Péter ajkairól, képtelen a tekintetét a férfi szeméig emelni. Úgy érzi, elveszett a markáns áll, ajak és orr által kirajzolt Bermudaháromszögben. Harmath először bosszankodik egy kicsit, mért nem arra figyel, amit mondok, végül azonban férfiassága legyőzi intellektuális hiúságát. Finoman átkarolja a lányt, ujjával cirógatni kezdi annak a szoknya és a blúz között meztelenül maradt hátát pontosan a gerince mentén, abban az éles kontúrú, izomnyaláboktól határolt kemény kis árokban. A középső, a mutató és a gyűrűs ujjával csinálja, lassan, érzéken, alig ér hozzá. Nagyon ért hozzá. Olyan ráérősen mozognak az ujjai, mintha csak éppen véletlenül arra járnának szórakozottan barangolva, nem pedig izgalmas felfedező útra indultak volna egy addig ismeretlen területen. A nő bőre és megvonagló háta egy kígyózó angolnáéra vagy inkább egy ficáncoló pisztrángéra emlékezteti.

Harmath szerette a pisztrángokat, a legjobb sporthalnak tartotta őket. Úgy érezte, van valami erotikus a sima bőrükben, csupa izom testükben, kimeríthetetlen energiájukban, ahogy csapkodnak a zsineg végén, majd a kezei között, mikor leakasztja őket a horogról. Mielőtt a fonott kosárba helyezi a halakat, pár percig kiélvezi hatalmát fölöttük, és magába engedi táncoló erejüket. Öntudatlan mágia ez. Ő sem értette pontosan, hogyan működik, csak érezte ösztönösen a sejtjeiben, idegrendszeré legparányibb molekuláiban, hogy ez a rituálé vadász és zsákmánya között ősbibb és hatalmasabb, mint a folyók, amikből kifogja a pisztrángokat. A legszebb példányokat mindig megcsókolja, és gondolatban elrebeg egy imát, hogy kien-gesztelje a folyó szellemét.

Miközben ez az érzés átfutott az agyán, vagy inkább csak az idegpályáin, mert az agyáig nem hagyta eljutni, odahajolt a nőhöz, beszívta illatát, a tavaszi

eső áztatta szántóföldek fűszeres leheletét, és szájával megkereste Babet ajkait. A lány azt hitte, rögtön elájul. Egyszerűen elveszett a férfi kiáradó energiamezejében, izmos karjai között meg sem próbált ellenállni, csak egy picit ficáncolt. Nem volt tudatában annak, mit tesz. Általában nagyon
90 körültekintően és óvatosan viselkedett, figyelt, ki láthatja őket együtt, most azonban megfeledkezett a külvilágról. Odabújt a széles mellkashoz, és viszonzta a csókot.

Később csak az a kérdés foglalkoztatta, sokáig nem hagyta nyugodni, hogy hogyan merete őt a férfi megcsókolni, hogy jutottak el idáig. Libabőrözött a karja, a háta, egyszerre fázott és melege lett attól, ahogyan Harmath hozzáért. Zavarba ejtette ennek az élménynek az intenzitása, és megdöbbsent attól, hogyan hat rá Péter közelsége. Soha senki nem ért még így hozzá eddigi élete során, ilyen magasfeszültségű elektromos töltöttséggel, mégis ennyire finoman, szinte tapogatózva, de magabiztosan. Be kellett ismernie, hogy iszonyúan kívánja ezt a határozottan jóképű férfit, ezt a sármos fickót a vulkánkitörés-szerű lendületével, ami sodorja valami veszélyes ugyanakkor ingerlően izgalmas felé. Minden gyakorlatias józansága ellenére képtelen lett volna most a veszélyekkel törődni, de kedve sem volt az aggodalmaskodáshoz. Elhessegette zavarát, hogy átadhassa magát az új élménynek.

A korábbi kedves távolságtartás eltűnt közülük, az áradó folyó erejével söpörte el az útból valami nagyobb erő. Mindkettőjük agyát elborította a másiktól áradó szexuális energia. Átölelték egymást, és önfeledten csókolózni kezdtek ebben a pulzáló energiamezőben. Csak gyümölcsleveket ittak eddig, most mégis úgy viselkedtek, mintha részegek volnának.

Ez a részegség tart már évek óta. Harmath, ha csak meghallja a lány hangját, vagy olvassa a sorait, máris izgalomba jön. Nem érti, hogyan történhet ez, de lenyűgözi az a hatalom, a finom erő, ami mögötte munkál. Gazdag tapasztalata van a nők terén, mégis új számára ez az állapot, ahogyan az apró természetű szépség megzabolazza az ő elementáris lendületét, megtörhetetlennek tűnő magabiztosságát; és kimondatlan hűsége készíteti. Kicsit szégyelli is magát emiatt, de nem tehet róla. A királylány szorosan fogja Kerberosz vad kutyáinak láncát. Éppen azzal, hogy szabadjára engedi, de visszavárja őket. Miközben ma sem találkoznak...

